

Orosz István

GAUDEAMUS

Vadszőlő fut az oszlopon,
az álmos timpanonig,
előtte minden délután
méhfüggöny ringatózik.

Ami volt, vagy csak lehetett
volna most újra itt van,
természetrajz, orosz, latin,
uzsonnaszünet, hittan.

A folyosókon végtelen,
akár egy ballagáson,
vonul átlátszón s hangtalan
harminckét hasonmásom.

Súlytalansági állapot
és tengermélyi árnyak,
szájról olvasó süketek
gólyalábakon járnak:

Hány alvajáró évtized,
elmúló gombfociidény,
kokárda, vagy szög és kalász!
Szemből süt újra épp a fény,

s pompás pillangószárnyain
megérkezik az isten:
a teremtés már voltaképp
kész van, csak neve nincsen.

Hévíz, 2011/3.

(Orosz István 1951-ben született Kecskeméten. Kossuth-díjas
képző- és filmművész. Verset és prózát ír.)

Mizser Attila

CORVIN KÖZ

Meddig tartod, meddig tarthatod,
az első nap az utolsót tűzi ki.
Az amikortól az ameddig elveit.

Jöhetsz az Üllőitől vagy a Boráros felől:
a tartás a fontos, a többi elfedés,
az arcvonal és a léptek ritmusa,
mint a légzés, ha megérintenek,
ne árulja el, ne azt, hogy megvagy ott...

Lényeg a védettség, az, hogy jól védhető.
A keskeny utcák, a szabott hajlatok.
Te: Nem kérsz almát?
Én: Nincs még egy cigid?
A körülférés csak idő kérdése már.
A filmszínház előtt egy otthagyt tekerecs.
Kint játszódik le a bent futó szerep.
A vége köt össze, hogy még ellenállsz.
A vége köt össze, hogy biztos vége lesz.

Az október a novembert hozta.
Az este a vodkát, a vodka a cigit.
Fordítva el sem képzelhető.
Közünk tisztaságához kétség sem férhet.

A benti büfében elfogy a rágó.
A koktélnál tartva már senki sem mulaszt.
Odaér, ahová hagyja.
Ott enged, ahová élér.
Az első pont az utolsót tűzi ki.
Az ahonnan majd az ahová nevét.

Alföld, 2011/9.

(Mizser Attila 1975-ben született Losoncon. Verset és tanulmányt ír.)